

COM SÓN I ON ACTUEN

Els adoradors del diable

El món de les tenebres viu un auge insòlit, sectes i rituals satànics s'han escampat per Europa i de mica en mica arriben al nostre país. I, per mimetisme o imbecilitat, hi ha molts imitadors, que no ho saben i juguen amb foc, i a voltes passen accidents i algun jove mor, com a Alacant. Els autèntics, romanen en la foscor, el seu regne.

Eduard Company

L'any 1969, el Papa Pau VI va afirmar que «el fum de Satanàs s'ha introduït per les esclatxes del temple de Déu». Semblava que aquesta frase d'avertència seria suficient per a deixar acotada la figura del dimoni. Però la història es repeteix, i el que la ciència i l'avanç tecnològic haurien d'haver aclarit, ha ressortit actualment amb més força. Joan Pau II, aquest estiu —13 i 20 d'agost— en dues de les seves allocucions dels dimecres, va tornar a referir-se al diable, per a sorpresa de molta gent. Alguna cosa devia succeir, doncs, perquè l'Església, després de quasi vint anys de silenci, tornés a centrar-se en el dimoni, en les possessions, en la lluita entre el bé i el mal.

I alguna cosa succeeix. Quan l'estrany afer de l'assassinat de Sharon Tate per Charles Manson i els seus seguidors —una de les relacions més obscures quant a històries satàniques de les cròniques contemporànies— ja semblaven haver-se oblidat, definitivament, els rituals diabòlics a imatge i semblança dels exposats per Polansky a *Rosemary's baby*. Però ara tornen a renàixer. I no falta qui afegeix a l'anterior vinculació la mort de John Lennon, precisament als Dakota novaiorquesos, on es va rodar la pel·lícula abans esmentada.

I com a mostra d'aquesta moda satànica, la forta incidència mundial de la pel·lícula *Angel Heart*, d'Alan Parker, amb un creïble i modern Satanàs encarnat per Robert de Niro. Anècdotes a part, a Europa, el diable té, en 1988, un dels seus anys més afortunats. En concret, a Itàlia. Ja des de l'any passat, l'anunci que Torí seria la seu del congrés més important celebrat sobre la llegenda del dimoni, ha ressuscitat una vella polèmica, la de l'existència o no de Belcebub en tant que entitat.

I no és d'estranyar. Hi ha qui assegura que la crisi d'ideologies promou els cultes alternatius. El que és cert és que es calcula que a Itàlia hi ha almenys 100.000 persones dedicades a l'ocultisme, que es poden trobar en les llibreries especialitzades més de 3.500 títols referents a temes esotèrics, i que, en concret, a Torí hi ha més de 40.000 seguidors dels ritus satànics, sobre una població global d'un milió d'habitants. Qui estigui interessat en el tema i desitgi assistir a un d'aquests rituals, pot anar tranquil·lament a Torí: se sap que almenys es fa una missa negra cada nit.

En el citat congrés sobre el dimoni a Torí s'ha presentat un llibre de Filippo Barbano en què s'explica estadísticament el nivell de creença en el dimoni a tot Europa. Tot i que les dades se centren sobretot en Itàlia, la referència que hi fa de l'estat espanyol és per sucra-hi pa. Segons

En els últims mesos són moltes les pel·lícules que s'han estrenat amb el diable com a tema central.

Filippo Barbano, l'estat espanyol és el lloc on més fe es té en l'existència del diable: un 33% de la població hi creu. Seguida per Itàlia, amb un 30% de fe en el Maligne.

A la vista del nivell de creença i culte demoníac que hi ha a Itàlia, no estranya saber que a finals de maig d'enguany a San Pietro d'Amantea s'han detingut 35 persones en èxtasi després d'haver practicat un obscur ritu que va donar com a resultat un gat esbudellat i una persona penjada. Si hi afegim que se'ls va incautar 15 fusells, 7 pistoles, 50.000 cartutxos d'escopeta, 20 ganivets grans de carnisseria i més de 1.000 milions de lires, els seguidors de la *Santona* Lidia Naccarone semblen ser alguna cosa més que els innocus «apòstols de Crist».

O, en el mateix sentit, el fet que no s'hagi sabut res, per exemple, del xiquet Marco Fiora, segrestat del seu domicili de Torí ja fa mesos. O que Anastasio Ballestrero, bisbe de Torí, després que entre 1981 i 1983 més de 1.300 persones haguessin demanat ser exorcitzades a la seva diòcesi, hagi nomenat el febrer d'enguany 6 exorcistes oficials. I més afers, estranys i tenebrosos, com accidents enigmàtics, profanació d'esglésies i objectes de culte, malalties i fenòmens inexplicables, etc., amb una rara vinculació a símbols o indicis considerats com a propis de grups satànics.

No tots aquests esdeveniments, però, succeeixen a la península alpina. També hi ha fenòmens misteriosos en les nostres latituds. La profanació, fa pocs anys, del cementiri de Cerdanyola, a la comarca del Vallès, atribuïda en un primer moment a grups neonazis en un acte de macabre vandalisme, va tenir relació amb sectes demoníacques. És el mateix que va passar a l'hivern de fa un any a la Vall d'Uixò, quan una jove estudiant d'Econòmiques va ser objecte de persecució per part del grup Filles de l'Hàlit Satànic de Belcebub, a causa de voler abandonar el grup en el qual no feia gaire que s'havia integrat. I, és clar, el més recent i luctuós esdeveniment d'aquest tipus, que ha costat la vida a Manuel de los Reyes Macià, de 18 anys, a la població alacantina de San Fulgencio, mort a mans de dos companys seus de pràctiques negres ara fa tres setmanes. Massa signes, doncs, per a no admetre que agrupacions d'aquest tipus també actuen a casa nostra.

Segons afirma Josep Lluís Nuag, oculista i parapsicòleg, les sectes satàniques existents entre nosaltres «són poques i d'escassa qualitat», i que els falta a més la valentia de donar-se a conèixer. «A

França —afirma Nuag—, tenen el valor de dir «som negres» i n'hi ha noms. L'únic que no revelen són els seus llocs de trobada».

És complicat, a causa de l'hermetisme que professen les sectes demoníques, conèixer-ne el nombre exacte i el tipus de ritus o adoracions que exerciten. Sigui com sigui, Miquel G. Aracil, escriptor i periodista, explica que l'inici d'aquest tipus d'associacions parteix de la bruixeria de la Baixa Edat Mitjana, que adopta dues sendes: la senda de la dreta, que és la de la bruixeria blanca, i la senda de l'esquerra, que és la bruixeria negra. «La bruixeria negra —diu Aracil—, al seu torn, es divideix en dues branques; l'una, la luciferina, i l'altra, la satànica.»

Ma. Rosa Boladeras, de l'associació Pro-Joventut, única en tot l'estat de caire privat que es dedica a actuar contra les sectes, explica que el funcionament dels grups demoníacs «és distint del que anomenem sectes tradicionals o destructives, ja que aquestes últimes desenvolupen una extensa campanya de captació d'adeptes, mentre que les satàniques fan una recerca molt més restringida i oculta. De tota manera, que estan en ple auge a Europa és fàcilment constatable: a Alemanya, per exemple, els xics es dediquen a fer vodú als professors que els suspenen, i això és un signe de com d'esteses estan les creences *negres*. Aquí també hem detectat una alarmant presència de pràctiques semblants, però només per indicis. El fet que s'ocultin en dificulta la detecció».

Un dels indicis que determina l'interès i l'auge d'allò misteriós i obscur és la proliferació de botigues i llibreries especialitzades en esoterisme. Llibres i parafernàlia diversa poden adquirir-se a qualsevol d'aquests establiments amb tota tranquil·litat, inclús aquells destinats a pràctiques essencialment *negres*. Per exemple, els ninots de vodú costen entre les 850 i les 1.000 pessetes, i calaveres importades de cera negra amb el mateix fi s'eleva a la xifra de 3.800 pessetes. Les torxes i els ciris negres oscil·len entre les 200 i les 3.000 pessetes, els amulets diabòlics 850, i els punyals per a pràctiques

satàniques 10.500. Quant a les persones relacionades amb el món de l'ocultisme, la xifra estimada a nivell de Països Catalans se situa al voltant de 15.000, incloent-hi màgics, parapsicòlegs, orientalistes, tarotistes, mèdiums, bruixes, hipnotitzadors, etc. Bastant lluny encara dels citats 100.000 d'Itàlia, o dels 80.000 o 90.000 que hi ha només a París.

Els folklòrics

Tant les sectes satàniques com les luciferines instal·lades en el nostre àmbit po-

Les associacions satàniques folklòriques es dediquen fonamentalment a muntar rituals negres. En aquestes celebracions és dogmàtic l'element sexe, i el que busquen són les emocions fortes. Per això, el sacrifici d'animals, l'ús de la sang, la profanació de cultes cristians i la presència d'ossades humanes extretes dels cementiris són característiques comunes dels seus ritus. Evidentment, les celebracions satàniques d'aquesta mena acaben sempre amb orgies, en les quals és freqüent el consum de drogues. Els integrants acostumen a ser de classe social mitjana o baixa.

Per la seva banda, les sectes luciferines folklòriques són més refinades, i busquen el nivell estètic. L'estatus social dels seus membres és elevat, i la intencionalitat dels ritus, sexe a part, es basa en la sensació de poder. La venjança també és una motivació d'aquestes reunions.

«Unes i altres —diu Manel Seral, ocultista i parapsicòleg— estan bastant imbricades, i sovint és difícil distingir el que és satànic del que és luciferí, folklòricament parlant. Les dues vessants folklòriques, quant a la direcció, es fonamenten en dos pilars: diners i poder. El que primer demanen els caps és un pacte, que poden usar en contra en cas de deserció. L'aportació econòmica està en funció de les possibilitats de cadascú, i malgrat que hi ha unes quotes fixes de pagament, que se situen sobre les 10.000 pessetes mensuals, sovint es financen pels *delmes*, que són els percentatges a pagar després que la secta hagi ajudat algun dels seus membres en un negoci». Els *delmes* oscil·len entre les 40.000 i les 500.000 pessetes, depenent de l'import del negoci efectuat».

Les sectes folklòriques —satàniques i luciferines— no excedeixen, en nombre, de les 15, a nivell de Països Catalans. No tenen nom, i els seus integrants s'ajunten en grups petits, en un màxim de 20 persones.

Autèntics

Les sectes satàniques autèntiques busquen essencialment la implantació del

El dimoni Bafomet o boc de l'aquelarre, de la manera com el va concebre Eliphas Levi. En el front duu l'estrella que simbolitza la màgia i entre les banyes crema la torxa de la intel·ligència, de la llum màgica de l'equilibri universal. Amb les mans fa el senyal dels ocultistes, tot mostrant cap amunt la lluna blanca de Xesed i cap avall la lluna negra de Geburah.

den classificar-se en dos grans grups definits: les autèntiques i les folklòriques. Les sectes satàniques i luciferines folklòriques són les formades per integrants no tan vinculats vitalment a les creences dels autèntics. Més relacionades, per entendre'ns, amb la parafernàlia que envolta aquests grups que no amb allò essencial pel que fa a la fe.

regne de Satanàs a la terra. No tenen cap codi moral i mouen gran quantitat de diners. Els fidels són escollits, posseeixen les seves pròpies esglésies, i fan ús de les misses satàniques, en les quals rarament es fan sacrificis humans o d'animals, i el sexe hi és present com a baix instint i luxúria. De fet, tots els seus ritus tracten de profanar en el màxim grau possible la litúrgia cristiana. Ser-ne membre implica un pacte i un compromís, del qual és difícil escapar. Els integrants paguen unes quotes mensuals de 5.000 a 10.000 pessetes, i hi ha una jerarquia perfectament estipulada. El seu model és l'Església de Satanàs, legal als Estats Units, i que compta amb un gran nombre de fidels. Veneren, en suma, el Regne de la Matèria, i les seves trobades serveixen per a efectuar importants negocis entre ells, en els quals l'ajuda mútua és important. Són de les més ocultes, tot i que se'n calculen de 3 a 5 en els Països Catalans. Segons diverses fonts, n'hi ha una a Andorra, una altra a Barcelona, i dues més, a València i Mallorca.

Les sectes luciferines professen una alternativa al cristianisme i al satanisme, que és la creença en el coneixement i l'elevació interior. Busquen la il·luminació pel coneixement, ja que pensen que la força lucifèrica és en l'interior de l'home i que correctament usada pot arribar a provocar una revolució en les idees. A aquest grup pertanyen, històricament, els Ofites Gnòstics, els Il·luminats de Baviera, sectors dels Trobadors Provençals, i els Alumbrados Espanoles. En l'actualitat opera a diverses ciutats d'Europa —entre les quals Sevilla— i nord-americanes, l'associació Ordo Templi Orientis, luciferina. Igualment luciferí és el grup del nord-americà Kenneth Grat, La Colobra Negra, que segons sembla té diversos seguidors a València. Els luciferins fan rituals màgics però no misses negres.

Els luciferins i satànics autèntics són sols un 10% en relació als folklòrics. I encara més: tots plegats —autèntics i folklòrics— s'estima que formen un 15% en el conjunt d'imitadors que tenen aquestes pràctiques, ja que sovint gent jove avorrida amb un llibre de misses negres en una mà i un *porro* a l'altra fan una pseudo-missa satànica com a excusa per a muntar una orgia. I ocasionalment, un accident pot provocar la mort d'algú, com va passar a Manuel de los Reyes Macià, a San Fulgencio, al Baix Segura.

D'altres

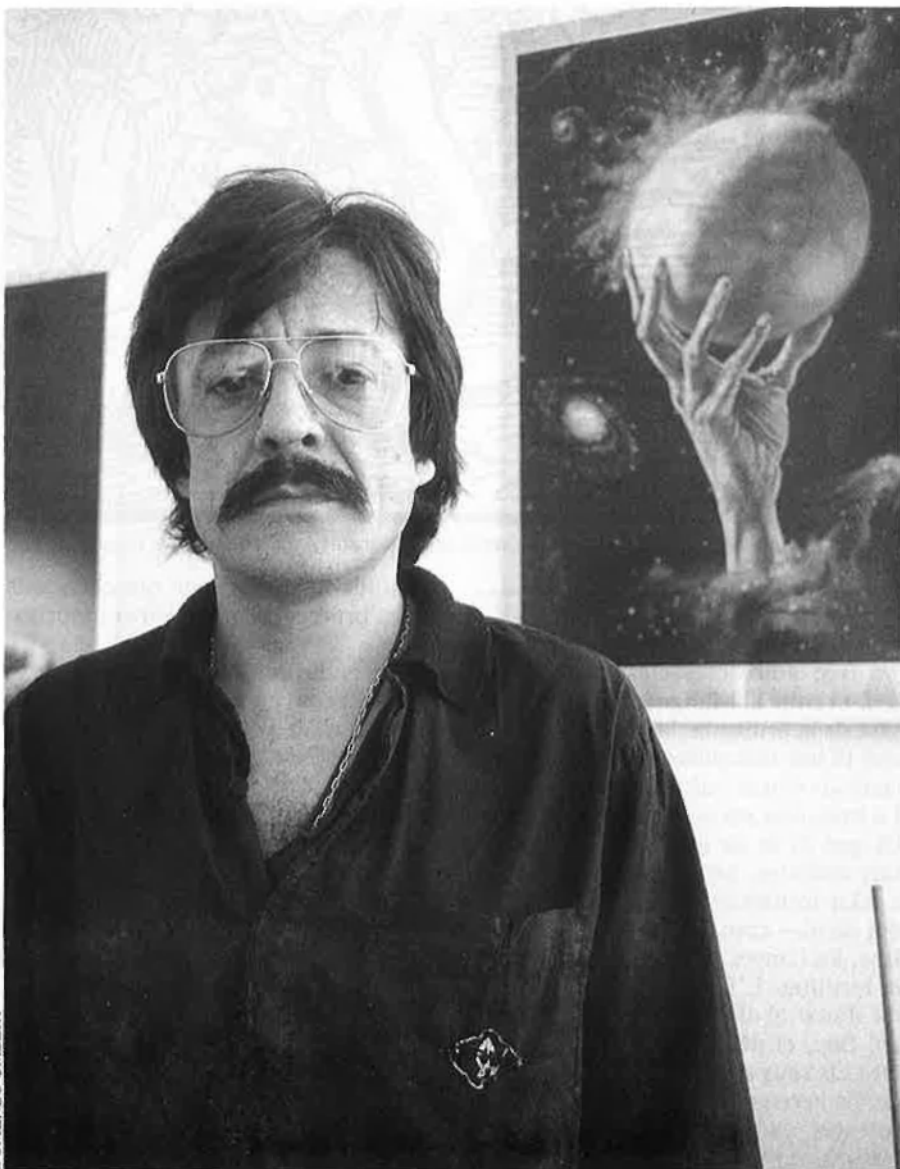
Legalment, els grups d'adoració al diable estan emparats per la llei, que

garanteix el dret d'associació i la llibertat de culte. No obstant això, difícilment poden trobar-se grups demoníacs inscrits com a tals. Consultada Sterel·la, reina de les bruixes de l'estat espanyol, diu que «hi ha entre aquests grups un pacte de silenci i de no divulgació. ¿Graal? ¿Goèthics? Podria ser que fossin sectes satàniques, però el nom tant fa. Els canvien sovint per a despistar la policia». Totes les persones entrevistades han confessat a aquest periodista que «¿arribar a les autèntiques? Ni ho somiis. Qui t'hi introduís, moriria. I tu probablement també. Tots dos d'accident, és clar».

Altres fonts afegeixen, a més, que existeix un Papa Satànic internacional, que és espanyol i és a Toledo. I també el Papa Luciferí, que és a Cracòvia. Segons la mateixa font, a primers de l'any que ve s'han de reunir a Barcelona.

Això no obstant, dins de la diferencia-

ció efectuada anteriorment, podrien afegir-se dues tendències més. L'una, l'anomenada Filles de l'Hàlit Satànic de Belcebub, formada per un oficiant home i com a membres sols dones. Va protagonitzar el gener del 87 un cas de persecució a una ex-membre, a la qual anteriorment havien obligat a donar 7 milions de pessetes. Les Filles de l'Hàlit Satànic de Belcebub, segons sembla, són un grup amb apenes 5 anys de vida que tenen com a doctrina una mescla de satanisme i luciferisme. Se'ls coneix com a llocs d'actuació la Vall d'Uixò, Vila-real, València i Barcelona. La segona tendència serien els practicants de les misses negres, molt semblants a les satàniques però amb un ritual que parteix de la bruixeria antiga. Estan escampades arreu del territori nacional en petits grups, tot i que es reuneixen una vegada al mes a Barcelona, i no sempre amb la totalitat dels seus integrants. □

DOMÈNEC UMBERT

Segons Josep Lluís Nuag, ocultista i parapsicòleg, les sectes satàniques que hi ha al país són poques i d'escassa qualitat.